

Вторитъ думи — „прѣди да се оплакват на Господари“ — май не можемъ да си обяснимъ на какво почиватъ, когато виждаме, че Князътъ признава Себе си за компетентната властъ въ подобни оплаквания сръбцу министра. Възможно е Князътъ да счита тѣзи такива оплаквания за безполезни или възможно е да желае да не приучва населението на оплаквания направо Нему, а да ги принуждава да се оплакватъ въ всичкитъ други власти и учрѣждения въ страната. Възможно е, казваме, но и сами не върваме да е тѣй, защото прѣдполагаме, че Князътъ много по-добре отъ насъ ще да е вникналъ въ нашата нехвалитъ Конституция, та ще да знае, че съ нежний ще си навадимъ единъ-другиму очитъ, ако нѣмаме енергиченъ държавенъ глава, който да ни законитъ и да хвърля всѣки министръ, тѣхенъ нарушителъ, както и да съдѣйствува за създаването на една дѣйствителна Конституция, щомъ се е посвятилъ само за доброто на България, споредъ клѣтвата Си, съ други думи, сѣ пакъ въ границитъ на тѣзи сегашна конституция съ писани, но негарантирани народни права. По Конституцията, министритъ отговарятъ, казахме, прѣдъ Народното Собрание, ако оставимъ на страна Княза и не се оплакваме Нему. Но не отдавна бѣше, въ минжлата сесия се подигае запитване за интригантъ. Какво излъже? — „Вжтрѣшното убѣждение“ въ разбирателството на закона за полицията! И продължаватъ да се интригантъ хора по чисто политически причини (на пр. Ник. Ненчовъ, кос-коджа бившия прокуроръ и адвокатъ станъ „бездѣлникъ“ и още стои въ Сопотъ). Да се оплакватъ, прочее, избирателитъ отъ Разградъ въ Народното Собрание противъ министра, партизанитъ му ще извикатъ едно „долу!“ на прошение и едно „ура!“ на министра и — свършена работа. Да се оплакватъ на прокурора (не отъ министра, защото не е нему подседно, а отъ управителя), разрѣшението за даванетоъ му подъ сждъ зависи пакъ отъ министра, който нѣма да има кефъ да го даде на сждъ, защото . . . колкото щете *защото* ще туря, за несъгласието си. А прѣрѣкание въ Върховния Сждъ нѣма и да послѣдва, па и да послѣдва — знаемъ всички какво става и тамъ: опрѣдѣленията и рѣшенията сж много за примѣръ. Причината е нѣмането *независимостъ* у сждитъ: тѣ се търкалятъ, като дини (г. г. Каназирский, Абаджиевъ, Табуриновъ, и прч. и прч.)

Нека да приемемъ и крайната възможностъ. Да допустнемъ, че ако Разградскитъ избиратели се оплакватъ на прокурора отъ управителя (тѣ сж се оплакали, но дѣлата имъ още стоятъ, както стоятъ и тука, по градскитъ избори. . .) и министрътъ се съгласи да се даде управителство на сждъ. Да се осжди не е възможно, защото човѣкътъ, като се отстраня отъ служба, ще извади телеграмитъ отъ София и ще излъже *скандалъ*, макаръ прѣдъ сжда тѣ да му не помагатъ, като изпълнител на *незаконни* искания. Ще потрѣбва влияние надъ сждитъ или лесното настаняване на мекерета сждитъ, та въ *едно скоро врѣме*, ва форма, да се разгледа дѣлото, за да се оправдае и получи длъжността си на ново. — Тогазъ ли, а не „прѣди“, да се оплакватъ на Държавния Глава? Но тогазъ пъкъ има вече присяда отъ сждъ и законно трѣбва да имъ се каже; „е, нѣмали сте право, какво искате?“. Нека да допустемъ и наопаки. Да кажемъ и невъзможното, че управителтъ, или който е причинителъ чинovníкъ (не и министръ), се даде подъ сждъ и се осжди. Какво отъ туй? Постига ли се нѣщо, когато туй не е само на едно мѣсто, а е цѣла система? Па, забѣлжете, и слѣдъ колко спѣнки на сждебната процедура идемъ до такава присяда, и не забравяйте, че отъ толкова години насамъ нѣма осжденъ никой управителъ, а беззаконieto сѣ е господствувало до сега!!

Ний не разбираме какъ думитъ „прѣди да се оплакват на Господари“ и нито можемъ да си истъкуваме основанията, на които тѣ почиватъ. Нашата дума е, че ако и Князътъ не приема и не удовлетворява оплакванията на онеправданитъ граждани, **не остава никоя властъ, която да ги оради отъ нарушенията на законитъ**. А какво може да излъже отъ такова положение — това нека всѣкой самъ да си обяснява.

Че не разбираме какво основание има подканването, да се даватъ оплакванията на държавнитъ власти и учрѣждения,

„прѣди“ да се подаватъ тѣ на Господари на правителството, — ще подкрѣпимъ и съ още една добавка върху всичко.

Знае се прѣкрасно, прето е и въ теорията, че дѣто *се съединяватъ* Законодателната и Исполнителна Власти, *стиква се независимостта на Сждебната Властъ, като неминуемо слѣдствие*; тамъ Сждебната Властъ, взета подъ диктатурата на Исполнителната Властъ, съ неограничени отъ никакъвъ законъ (въ Конституцията не е ограничено туй право) назначения, уволюения и мѣстията, както и съ поставеното условие, за разрѣшение отъ административното началство при сждане, — тамъ, казваме, Сждеб. Властъ естествено не може да прѣтѣжава онай сила и своя ширина, каквато на сухи букви е опрѣдѣлена отъ Конституцията. Тамъ, за туй, владѣе терроръ, насилие, ужаси надъ всѣки неугодни за Исполн. Властъ права. Само туй е прѣдостатъчно да докаже килавото положение на всѣко независимо проявление въ политическия животъ на народа. Да, ето тукъ е расковничето, познато, разбира се, на всѣки политикъ; ето тукъ съ отворено чело и смѣло казваме: Исполнителната Властъ у насъ е цѣлъ цѣленичекъ *злосторникъ*, на свое *законно* осънование. А туй, защото виждаме, че Князътъ още не е грабнѣтъ окончателно отъ този *злосторникъ*, искаме, и настоятелно искаме, да се отстраня и отстранява върху единичката конституционна гаранция — клѣтвата на Княза и правото му да *сѣмѣлава* *често* министритъ, до като си наредимъ дѣйствителна Конституция.

Бѣше събрана горнята статия, когато видѣхме брой 1341 на „Свобода“, дѣто продължава нескончаемата статия „Начевичъ, Либералната и Консервативна партии“. Тукъ се дошло да се проповѣда пакъ старата пѣсень на новъ гласъ (по поводъ програмата на оппозицията), че *Князътъ не билъ отговоренъ за нищо*, защото билъ *свѣщенъ и неприкосновенъ* *личностъ*, по нашата Конституция, и за туй никакви *длъжности, задължения и отговорности* Той нѣмалъ.

Че туй е шапарма — се доказва още когато се печаташе статията въ „Свобода“: „*Експлоатацията съ името на Княза има лоши послѣдствия за страната*“, която се критикува отъ цѣлия на *познатъ* минжлото лѣто. Въ случая, па и за подтвърждение на изложенитъ ни по-горѣ размишления, за правата на Княза, мислимъ, не ще е излишно да се поспрѣмъ още поне за минутка.

„Свобода“ проповѣда, че по управлението били отговорни *само* министритъ лично или съвкупно. Тѣй е; но *прѣдъ кого* съ отговорни? — *Прѣдъ Княза* и Народното Собрание (чл. 153). А тѣзи отговорности *прѣдъ Княза* на какво се основава? Не-ли на *длъжността* на Княза да назначава и уволнява министритъ (чл. 152) и да има *Своя* надзоръ върху изпълнителната властъ (чл. 149)? Тия работи не сж ли *длъжности*? Е, ами тогазъ? Какъ тѣй Князътъ, като има *длъжности*, да не е *отговоренъ*? Да, той не е отговоренъ, но *само прѣдъ законитъ* на страната; защото за Него нѣма наказание по *законъ*, ако не изпълнява свѣдѣстно длъжноститъ Си. Въ туй е именно Неговата *неприкосновеностъ и свѣщенностъ*. И никакъ не може нито да бжде, щомъ България е поставена въ условията на *наслѣдственна династия* за държавния си глава. Но Той е отговоренъ сѣ-пакъ, и отговоренъ *безъ законъ прѣдъ народа* си, съ когото е сключилъ актъ — Конституцията — чрѣзъ произнасянето на клѣтвата, опрѣдѣлена отъ тоя Актъ. И „Свобода“ хубаво знае тия най-елементарни, общи за всѣки страни, нѣща, въ доказателство на което служи фразата й: „*Той може да бжде отговоренъ само тогазъ, когато захвърли парламентарния редъ и се нагърби самъ съ управлението*“. Значи просто и ясно, че сѣ таки *има отговорностъ*, а не е, както казва по-напрѣдъ: „не е отговоренъ за нищо“. И макаръ „само“ тѣзи такъва, указана отъ тѣхъ, *отговорностъ* отъ тѣхъ не взематъ и прѣдъ кого *ж турятъ* тѣзи „велики патриоти“? Не-ли пакъ *прѣдъ народа*? . . . Ами да прибавимъ и *още едно „само“*: Ако — разсждаваме, а не пишмъ фактове, за да се мисли, че *кляветимъ* (това за знание на усърдния ни прокуроръ) — ако, казваме, Князътъ „захвърли парламентарния редъ“, истинския парламентаренъ редъ, и се сдружи съ едно *тираническо* правителство, като мълчи на всичкитъ му

беззакония, и на съ *насилие* съставения парлам. редъ, тогава, „само“ тогава, пакъ ли не е отговоренъ, и ако е отговоренъ — прѣдъ кого? — На този въпросъ официозната „Свобода“ може да отговори, но когато стане *оппозиционна* „Свобода“, защото сега нейнитъ интереси, като правителствена, не позволяватъ да се сдружи съ свѣдѣтѣта си, съ истината, съ нашето конституционно право.

СЕДМИЧНИ БЪЛЪЖКИ

ВЖТРЕШНИ.

— Не знаемъ, да ли има още българи въ България, които и до сега да не сж разбрали, че „Свобода“ се печати и издава не за българина, не за народа ни, а — само за Княза и Европа. Прави-струва този вѣстникъ, само това мисли; какъ да държи Княза въ едно измамное положение за работитъ въ страната и какъ да *залъгва* европейския политикъ и финансистъ. И отъ двѣтъ страни има нужда, за да може да задържи патронитъ си на властъ. Само отъ тѣхъ има нужда и само тѣхъ пише въ „Свобода“, а за народа не го е грижа, защото жандармътъ, прокурорътъ и сждията сж въ рѣцѣ: тѣ не могатъ да крадѣтъ, *защото губѣтъ глѣба си*, а чрѣзъ тѣхъ народътъ вече е хванѣтъ съ юзда. До кога — туй не е въпросъ: тѣй може да се кара дълго врѣме, народътъ е оскотенъ . . .

Въ единъ отъ последнитъ си броеве „Свобода“ никакъ не се посвени да каже, че помощитъ, които сж се събирали за Садина, били цѣла и дѣрта *лъжа*! Прѣдставѣте си, че „Свобода“ казва „лъжа е“ и прѣдъ очитъ на ония българи, които именно даватъ помощта за изпълнение екзекуцията на Садина! Отъ туй по-големо безобразие може ли да бжде?

Нека ти е лошо, българиню! Лапай патриотизмъ и спи въ златни повивки! . . .

— И самитъ правителствени партизани не върваме да сж чели съудобрение-назвникътъ, съ които, като прѣбита ламя, се мѣчи „Свобода“ да оправда екзекуцията въ с. Садина. Селенитъ били излъжали съ оръжие, казва се въ по-последенъ брой отъ „Свобода“, сръбцу стражаритъ, не дали „виновницъ“, ами ги били *скрипти*, като *разбойници*, и за туй се приспособявалъ *законитъ* за разбойничествата. По-горѣ пъкъ се казва, че това въ Садина било *цѣлъ бунтъ*. Хемъ *бунтъ*, хемъ *разбойници* — това е необяснимо и „Свобода“ бърза да добави, че бунтовницитъ се казвали *разбойници, споредъ турския* наказателенъ законъ! Санкимъ, като въ Турско врѣме сме! . . .

До какво положение сж дошли! Стамболовъ бѣше бунтовникъ-апостолъ въ турско врѣме и турцитъ му казваха не *разбойникъ*, а — „*комита*“, т. е. и турцитъ нѣмаха смѣлоста да назоваватъ такива хора *разбойници*. Но ако му кажеха *разбойникъ по закона*, — Стамболовъ ставаше ли отъ туй *разбойникъ* прѣдъ приятелитъ си и сънародницитъ си? . . .

Че селенитъ сж излъжали съ *оръжие* — това е нагла *лъжа*; употребена прѣдъ Княза и Европа. А че е тѣй, доказана се съ туй, че никой не е стрѣлялъ, никой стражаръ не е нито бѣтъ. Най-сетѣ, не трѣбва да се пенуца отъ вниманието и това, че ако поведението на Садинчени трѣбва да се назове *бунтъ* — тогазъ казва е тая работъ: *селени* да се бунтуватъ?! Трѣбва да приемемъ, значи, че вече чакъ и селенитъ не е доволенъ отъ този башибозуклъкъ на властѣта.

Ний казахме минжлий пъкъ, че, ако сж се разправѣли сждебни власти, има редъ за тѣхнитъ *длъжности* и права по прѣстѣпленията. Селото, като си е стояло тѣрѣдъ мирно и никому нищо не е правѣло въ това врѣме, защо сждебнитъ власти не сж си служили съ установления сждебенъ редъ, да ги призвоятъ съ законни призвонки при слѣдователя?

Варварство е това и — нищо повече. Никакъвъ законъ не е слушанъ, ами *бучаамъ* *сакъ* *ичина* — разправия е била. И нашата България е конституционна демократическа държава! По-зоръ за всѣкого!

— Митрополитъ Климентъ билъ помилванъ, ама епархия не бивало да му се дава, защото билъ осжденъ човѣкъ и присяда стояла на чело то му! — *Юже мой, Господи!* Срама, очини капка. Екзархътъ не снema митрополитския му санъ, а правителството не му позволява да изпълнява службата си! Трѣбва ли да се казва, че присядата е *политическа* и че за туй тя не отнема никакви граждански и политически права? Но правителството ни малко иска да знае отъ туй, сжщо и че екзархътъ не сваля митрополита си; то си налага волята и — туй то. На ли има доврѣието на Събранието, ще се оправдае съ „вжтрѣшно убѣждение“ и едно рѣкопѣсканье, защото тѣй го изисква „вѣрността и прѣдаността“ на партизанството!

Г-да „народнитъ“ прѣдставители хичъ не имъ ли се явява малко-малко червено по лицето отъ своето поведение? Не мислятъ ли тѣ, какъвъ край готвятъ?

Сѣга Митрополитъ Климентъ, по заповѣди и сила на полицията, не може да си отиде въ Търново! И туй било помилване отъ Княза! . . .

— Негово Царско Височество Князътъ е излъжмъль вѣнъ отъ държавата, заедно съ Н. Ц. В. Княгинята, за прожвение климата на Княгинята. Въ отсъствието Му, за намѣстникъ е оставенъ г. министръ-прѣдседателъ Стамболовъ, който отъ своя страна прѣдалъ управле-

нието на Вжтрѣшното Министерство на столичния градоначалникъ г. Луканова.

Ползуваме се отъ случая, да отбѣлжмъ, че за разни екзекуции, интригантства, военни полени сждебни и прч. имаме закони, но за правата на намѣстника на Княза, за границитъ на неговитъ задължения и намѣса въ княжескитъ дѣла, законъ да-ще Господъ, макаръ такъва нѣщо да се заповѣда чакъ отъ Конституцията ни! Сжщо тѣй нѣмаме нищо узаконено и върху правото на министритъ да упълномощаватъ на мѣстото си разни неминистри — градоначалници и главни секретари — когато, божемъ, министерската отговорностъ покривала даже и дѣлата на Княза . . . Стамболовъ Князъ, Лукановъ министръ — ето въ какъвто щете указъ по патриотически мотиви . . .

— Споредъ последния брой на Търновския в. „Работникъ“, редакторътъ му г. Габровский билъ оправданъ отъ Апелатив. сждъ по обвинението му въ оскрѣбление Княза съ статията „Родило ни се парче!“ Но той билъ осжденъ на 1¹/₂ мѣсеченъ затворъ за *незачитане* *властѣта* — прѣтѣпление, което не било видно въ обвинителния актъ и по което, слѣдовъ, г. Габровский не се билъ защищавалъ, като *неизвѣстно* *нему* прѣтѣпление.

— Цариградскитъ в. „Зорница“, съ заглавие „*Оппозиционитъ вѣстници въ България*“, се изразява, че крайниятъ езикъ, съ който пишели тия вѣстници, билъ „нѣщо жалостно и за строго осждеване“, защото злоупотребявали съ печатната свобода, на която се раждали, та министерскитъ свѣтъ би се оправдалъ, казва, ако отнемѣлъ и тая свобода на печатъ!

Нѣма никакво съмнѣние, че „Зорница“, като сѣди въ Цариградъ подъ турската цензура, мисли българския печатъ за *пачисти* и, щомъ е тѣй, осждеа крайния му езикъ, па и подстрекава даже *министерския свѣтъ*, да отнеме *свободата* на печатъ, защото „оппозицията, ако е честна, трѣбва да бжде и *законна*“. Но Цариградскитъ ни събратъ, за да може да се произнесе съ такъвъ смѣлъ езикъ по такъвъ нешеговитъ въпросъ, мислимъ, трѣбваше по-хубавичко да разузнае, като распочилъ и причинитъ на тоя такъвъ оппозиционенъ езикъ у насъ. Или, най-добре, трѣбваше писателътъ да бжде съ чувства напълно български за българскитъ работи. Току тѣй езикъ не се остри, нито пъкъ е мислимо сдружаването на цѣлия оппозиционенъ печатъ за краенъ езикъ, безъ оправдана причина, ей-тѣй, искусственно, за властѣ. „Зорница“ не обмисля тия работи, нито пъкъ разбира и сама законността, която проповѣда; защото, ако би разбирала, не си оправдавала *незаконна* постѣпка: да се отнеме печатната свобода съ властѣта на *Министерския свѣтъ* . . . И това може да стане у насъ, наистина; но *сигурно* би се узаконило само когато г. Томска, редакторътъ на „Зорница“, стане министръ-прѣдседателъ въ България.

— Стопи ни се сърдцето, като се убѣдихме, че се пукнала кратуната на братията, които съставляваха „Княжовенъ Комитетъ“ — *дѣлаемъ* *кого*, за всѣкого! списание „Свѣтъ“ въ София . . . Отъ писмата, които се получаватъ въ редакцията ни, излъзва, че тия книжовни „братия“ сж *ж* ударили на ярма единъ противъ другъ: единътъ ни пише за другия, че билъ се прѣбърналъ на нѣколко души, защото носѣлъ фамилия на двама-трима по отѣлно въ разни мѣсти; другий ни пише, че първий билъ „словослагателъ“ и „разбърквачъ“ (вжѣто уреджате!) на спис. „Свѣтъ“; третий цапа и единия и другия, а се подмазва на печатаря-издателя за „благорядната му цѣлъ“ да спомата въ образованието; пъкъ четвъртий върши босъ изъ простото, и иска отъ печатаря да си държеа думата и до-ставялъ на абонатитъ спис. „Звѣзда“, защото иначе било „нечестно“. Както виждате, интрижкитъ сж се сръщали въ нашата редакция, а главното, братията сж се накарвали да се напачатъ и всички съ единъ умъ излъжали, — да се расправятъ *скришничката* въ печатъ. Скришничката, защото никой писачъ не иска своето именце въ печатъ!

Горкото спис. „Свѣтъ!“ Отъ какви *отлични* елементи се родило то! Дважъ горката наша литература! Какво си пати и тя въ нашата епоха!

— Получихме и първий и вторий броеве отъ „Народна Воля“, Русенскитъ оппозиционенъ вѣстникъ. Программата му, свършва съ: „Да живѣе Н. Ц. Височество и династията му! Долу Стамболовъ!“ Цѣна годишна . 8 лева, за 1/2 год. 4 лева.

На добъръ му часъ!

— По свѣдѣнията ни отъ Шуменъ, подтвърдени и отъ тамошния в. „Защита“, г-нъ Я. Сакъзовъ, редакторътъ на сп. „Денъ“ и в. „Другаръ“ въ София, билъ дошълъ да наеме отъ Шуменъ г-жата си, а полицията го задържала и не пушала да излъзва отъ Шуменъ! Защо? — ще кажете. Питайте „вжтрѣшното убѣждение“ на г. м-ра Стамболова.

Чиста турска оправия! Пъкъ се сръдждѣ, като имъ кажешъ! Човѣкътъ ималъ на главата си сумма работъ и интереси, печатница, работници, а полицията му вика: „стой тука!“ и не му казва защо! Туй било сѣ *либерализъмъ* и сѣ *патриотизъмъ* за „спасение“ на отечеството! Види се, и Сакъзовъ е „бездѣлникъ“, както е „бездѣлникъ“ Разградскитъ Ненчовъ, и . . . Митрополитъ Климентъ! Тѣй се оправдаватъ тия наречени *законни* работи съ „вжтрѣшно убѣждение“! Друго никакво оправдание не е имало до сега, па и отсега — никакъ.

— Русенскитъ в. „Народна Воля“ нарича г. Стамболова *властолюбецъ* и нѣщо почечко даже. А нашия стопанинъ исплати тая дума съ 15-дневенъ затворъ и туй е причината, че о-бърна вниманието ни тѣзи дума. Излъзва, че съ затвори и присяди не се плаши и учи публицистѣ, когато е работата да се говори пра-

во. Впрочем, не пий (пази Боже!), а „Н. Воля“ казва сега това право.

Какво ще кажеш „Зорницо“? Крива ли е права ли е „Народна Воля“ за тоя си език? Не скланяш ли да дадеш малко съветъ на „Н. Воля“, какъ да пише, като разсъждава за езика? Да ли нѣкакъ тъй — академически, а? Езикътъ и академически езикъ!

— Споредъ писмо тукъ до единъ, който ималъ дѣло въ Касацїята и който поканилъ за повѣренникъ по него г-на Дръ Стоилова, послѣдний отказалъ да приеме зашитата на дѣлото му, защото си взелъ за правило да не се явява по дѣла въ Касацїонния Сѣдъ. Споредъ друго писмо, пакъ отъ г-на Дръ Стоилова до единъ адвокатъ въ Руссе, той отказалъ и тѣмъ да приеме дѣло по същото си взето правило, като и обещалъ при туй, че тѣй постѣпва, по причина присѣдата на Митрополита Климента, комуто, както се знае, бѣше зашитъ въ Касацїята.

Забѣлжително. Касацїонниятъ нашъ Сѣдъ толкова е запазилъ висотата на свѣщенното си положение, цѣло първи адвокати вече се отказватъ отъ негово право! . . .

— Една брошурка „Нашитъ патриоти“ получихме отъ Шуменъ, като дѣтище на тамошния жителъ г-на Димитра Панова. Прочетохме ъ тѣрпеливо, колкото и да е написана лекомислено, и убѣдихме се само въ това, че г. Пановъ не притѣжава ни капка отъ хладнокрѣвие и съобразителностъ, тѣй необходими по общественитѣ работи и партизанства, въ които е пожелалъ да се заврѣ, и отъ които послѣтъкъ пожелалъ да се оттегли. А нѣма съмнѣние, че при тѣх условия на този субектъ, азъкъ ще е станало за паритѣ, които похарчили за брошурата, защото стрѣмленията му чрѣзъ брошурата ще да сѣ отишли сигурно на юкъ нѣкъ Шуменското опитно въ борбитъ общество. Затуй, ний се ограничаваме само да пожеламъ на г. Панова, щомъ знае да пише брошури, че трѣбва да вземе добъръ урокъ отъ настоящия си създаденъ случай, въ всичкитъ му подрожности, та другъ пакъ, въ бѣдѣще, когато се рѣши пакъ да взема участие по общественитѣ или политическитъ работи въ срѣдѣта си, да бива добъръ съобразителенъ и хладнокрѣвенъ, като наздраве помни, че онова, което той успѣва да си открива въ ума отъ практиката си, че е сигурно вече открито, изучава много по-рано и даже оцѣнено много по-вѣрно и по-обективно, и че именно по тѣзи причини свѣтътъ сѣ още продължава да свѣтава . . .

— Г-да абонатитѣ ний ще ни напратятъ да сирѣмъ вѣстника си. Ний не чакаме отъ ний дѣ ни петаче помощъ, освѣн отъ абонатитѣ, а когато не се сѣщатъ да си плащатъ, какво трѣбва да правимъ? Лесно е да се иска вѣстникъ; вѣща поща носи нови абонати, но нито 10% не плащатъ! Благодаримъ на плащачитѣ, които даватъ колко-годи сѣлата на вѣстника ни, но сравнително много малцина сѣ тѣ и не покриватъ расхода ни. Не е ли доста, че стопанинитѣ ни праждоса; на честна дума, повече отъ 300 наполеона до днесъ, съ чакање земани отъ вече 14-15,000 лева? Ето прѣдѣла да отерлемъ новогечение слѣдъ брой 100, работата ни кажа да отворимъ двойно издание въ седмица, а — съ какътъ куражъ при това неплащане? — Мнозина отъ абонатитѣ питатъ „колко ми е дългитѣ, за да пратѣ?“ Нѣмаме врѣме да водимъ такъва прѣписка съ всѣмъго отбѣдно, защото нѣмаме сто рѣци да помагитѣ. Знаете, че дължитѣ; пратѣте си по 10 или 5 лева и ще видѣте слѣдъ туй сѣбѣгата си въ епитанїята, която ще бѣже пратена. Вапосекитѣ Законъ ни натовари съ нуждата да плащаме за много отговорници, ту въ затвора, ту на вѣнъ, и утрѣ у други денъ този расходъ, ще се удвои и учетвори — тогавъ? Нѣмаме хазна, ами молимъ за редовно и честно исплащане.

Молимъ настоятелно всѣмъ оне неплативши отъ напредъ, сѣно и прѣзъ минѣлата и настоящата години, да прати абонамента си. Искате, получавате, плащайте!

МѢСТНИ.

— Митингъ въ Варна! — се провиква съ черни букви в „Пловдивъ“. Митингъ за македонскитъ работи билъ се събралъ въ Варна и разстрѣбихъ орталѣка съ него! — Видѣхте ли, г-да Варненци, такава нѣщо въ нашия градъ? О, макаръ и за македонскитъ работи! Митингъ — такъвъ препрентъ въ Варна е немислимъ отъ „патриотическа“ гледна точка . . .

Направитъ „патриотитѣ“ едно прошение до г. министра-прѣсѣдателя, за да извади Македония, наподписало се то тамамъ съ 1350 подписа, като се разнасяло за поднитѣ, и испращатъ го по адреса му, за да не се каже, че Варна е останѣлъ по-долу отъ нѣкои по-долни градове, когато се прѣдставява отъ патриоти. Туй е то — митингътъ. Коимъ е испратено на всѣхитѣ „патриотически“ вѣстници — въ число то имъ е и „Правда“, разбира се — и по тоя начинъ патриотическата длѣжностъ се вече испълнила, патриотитѣ вече сѣ снесли единъ товаръ отъ грѣба си и сега почиватъ. Да е да се протѣри подписванѣто му, както се проявяватъ поднитѣ въ оплакванѣто на Разградскитѣ избиратели, кой знае какво ще излѣзе въ сѣжностъ отъ туй толкова патриотическо прошение.

Ний не искаме да кажемъ, че Варненци не милѣхтъ за Македония. Не 1350, но и 135,500 души сѣ готови да подшпикатъ въ единъ митингъ, както е допуститѣ право отъ Конституцията ни за разискванѣ въсѣхитѣ въпроси“. Па и не само туй, ами, ако трѣбва, всички сме на кракъ за помощъ на Македония. Но думата ни е тукъ за смѣшната „патриотичностъ“ на работата въ града ни. Има ли полза и помощъ отъ такива „мажари“ за македонското дѣло —

това е спорно; само, ако ще се върши такава нѣщо, не би трѣбвало да се върши тѣй смѣшно, глупо, безъ конституционенъ митингъ, когато укъ се прави за обнаружаване на народенъ гласъ и мнѣние. Ето, за Македония работа вършатъ всенародна, а не само митингъ не свикватъ, но не съобщаватъ работата си нито на „Черно Морѣ“, и то само защото е политически черно за митингаторитѣ! — Хубаво, наистина; добри „патриоти“ сѣ, както вижда всѣкой. Ний, разумѣва се, нито не губимъ, нито печелимъ отъ туй, че „митингътъ“ не е съобщенъ въ редакцијата ни — това сѣ толкова топло ни държи — а желаемъ само, ей-тѣй, да отбѣлѣваме такива патриотизми, дори по македонскитѣ работи, за да се знахтъ сѣ-по хубаво свойствата на днешния владѣющъ „патриотизъмъ“.

— Черноморското Параходно Дружество свиква общо извънредно събрание на акционеритѣ за 21 Априлий т. г. въ Варна, за разглеждане и одобрение нѣкои правилници по Устава, както и други нѣкои прѣдложения.

По този случай, считаме за нужно, въ интереситѣ на акционеритѣ, да забѣлжимъ, че е необходимо, г-да акционеритѣ да не си правятъ никакъ отгупки за общото събрание, а да настанѣтъ гласовѣтъ си въ свои добри доверени лица, ако не могатъ лично да се явятъ, като помнятъ, че правителството има точно сто гласа въ едно гѣрло, като тогъ, и, като привлѣче още нѣколко, може да обрне дружеството на правителств. машина, вмѣсто да бѣже чисто търговско учрѣждение. Особено въ организационитѣ му работи г-да акционеритѣ трѣбва добръ да внимаватъ, за да не висѣтъ послѣтъкъ кафенета и бѣшета, че туй било, че онуй било.

За самото дружество ний стоимъ още въ резерва съ своето одобрение на дѣлата му, и ще стоимъ тѣй още, до когато видимъ и разберемъ точно: какви параходи се купуватъ. Защото много сѣ мнѣния и критикитѣ. Дружеството бѣше се разсѣрило намъ за некои наши антревѣлата, защото съ тѣхъ много сме погрѣчили на записванѣто акции при втората подписка и за падањето въобщо на акциитѣ му. Но туй не врѣди нищо, защото, отъ една страна, само дружеството не трѣбваше да отваря подписка при толкова неопрѣдѣленото си положение и, отъ друга страна, когато дойдѣтъ параходитѣ и бѣдѣтъ наистина търговски, споредъ назначението си, тогавъ нека се отвори пакъ подписката, и ний нѣма да погрѣчи за распродаванѣто даже на всѣхитѣ акции. Не е късно. Но, ако останѣтъ излѣгани г-да акционеритѣ, о, тогавъ не 10% по-долу, но и 20 и 30 и 50% по-долу ще падѣхтъ акциитѣ му, до като правителството усвои всѣхата работа и освободи частнитѣ капитали . . .

Ний казахме и много писахме, че искаме отъ сѣ-сърдце търговско параходно дружество, но търговско, съвършено независимо и свободно въ търговията си. Дай Боже, такъвъ да е, и не ще има, нито че може нѣкой, да прѣчи за успѣха му.

— Дѣлото на стопанина ни, за клѣвета съ 94-я брой на вѣстника ни, се назначило за разглеждане пакъ на 8-й Априлий т. г.

— Вѣстникитѣ „Защита“ и „Народна Воля“ съобщаватъ, че въ Шуменъ и Руссе имало да се открихтъ нови вѣстници *правителствени*. Ний тукъ си имаме правителствена „Правда“, но нѣкакъ не вървѣло съ тѣя правда, защото и писачитѣ били гламани и твърдѣ много имъ се вършала, та се разисквало вече да се отвори *още единъ*, по-бабаджанъ правителственъ вѣстникъ, за дано поне той да убѣди правителствениитѣ си партизани, че шефѣтъ имъ е патриотъ, та да не отпадатъ духомъ и тѣломъ . . .

Ний пѣкъ мислимъ, че, защото паритѣ ще излѣзѣтъ сѣ отъ едно и сѣщото мѣсто, да не се прави излишенъ расходъ (аеръ, сѣ ни е мило за тѣй \$5-чета), ами да се задрѣгнатъ по-юзешки, макаръ край сегашната „Правда“. Съ него тѣ пакъ можѣтъ да ни направѣтъ, ако има основание, на пухъ и прахъ. . . „Дума по дума“, както божемъ и печатно ни се заканватъ. Съ такива дѣтнства, че „Черно Морѣ“ билъ само „единоличенъ органъ“, когато ний сме го казвали триста пѣти прѣдѣтѣхъ, че Бѣбчевскитѣ билъ „испѣдѣнъ приставъ“, когато това се каза триста пѣти отъ „Свобода“, че ний сме само лѣжели и бѣснували, когато нѣма нищо за подкрѣпленieto на туй — съ такива глупости естествено не ще хароса не „Правда“, ами и 99 правди. Да се заловѣтъ, на пр., съ оправданieto на екекуцията въ Садина, като расчѣкихтъ на 14 парчета статитѣ ни за нежъ и привлекѣхтъ убѣжденията на хората въ правогата и нуждата ъ; да се заловѣтъ за оправданieto на интерниранията, като ги съгласѣхтъ, разбира се, съ конституция и закони, тогъ, и ненарушимъ; да се заловѣтъ за оправданieto на Вапосекитѣ законъ въ съгласие съ конституция и демократическитѣ ни строй; да се заловѣтъ да докажатъ, че държавнитѣ стомилионенъ бюджетъ е прѣврасенъ, полезенъ и нужденъ за насъ; да се заловѣтъ да оправдаѣхтъ запро правителството, като нѣма вече „натиренитѣ“ министри, сѣ пакъ продължава да приспособява и усилива сѣщитѣ тѣхни лоши закони и заеми, щомъ било по-патриотическо отъ тѣхъ, и прѣ. и прѣ. и прѣ. съ колата темп. И тогавъ и ний бихме приели да имъ задаваме въпросъ, за да чуемъ мнѣнията, убѣжденията, освѣтленїята . . . имъ, та би се и разбрало тогавъ нѣщо пѣлно, полезно. Но тѣй, съ разни тогъ вѣтъ такъвъ, а онии иначе, та за туй да върватъ тѣй и да не върватъ иначе — това сѣ низости и вече дори шарлатанства прѣдъ днешното по-проницателничко око на нашия българинъ.

За да имъ дадемъ потикъ, ето, прѣдлагаме ний първи пѣкъ: вземѣте днешната ни статия „Отговорѣтъ“ и расчѣлѣте ъ, искарайте всичко отъ нежъ, което е искрено, лѣжливо, заблудително, или каквото щете го назовѣте, издаѣте ни, като капакъ грошъ, прѣдъ читателя, че не е тѣй, ами е друго, а тогавъ и ний и всѣкой

да ви каже „Браво!“ Ако пѣкъ тѣзи статия ви се вижда недостѣжна за слабѣтъ ви сили, вземѣте тогавъ на пр. по-прѣдшната статия „Военната Бисекция“ и съборѣте макаръ нежъ! Но-ли казаватъ „Дума по дума“ — че избѣлѣчатъ у насъ всичко „заблудително“? Ето, дръжте! Защо мѣл-чакѣте? Мѣлчанieto ви, значи, подвѣржене тогавъ; то значи, че нѣма въ нежъ нищо „заблудително“, защото иначе, о-хо, „Дума по дума“ трѣбваше да ни расчѣсате. . . Хадѣ-де, по-живѣ! Ний ли трѣбва да ви кажимъ, вмѣсто „Свобода“?

Колко сте вне глупавички, крайно наивни! И се перите и вие съ *убѣждениа и правда!* Такива статии, като вапитѣ, ний виждаме всѣхитѣ пакъ въ „Пловдивъ“ и за туй тѣ току се разнасятъ по колоннитѣ му и на ония въ „Свобода“. Вий сами знаете, че нѣма въ тѣхъ, освѣнъ само общи обрѣгнати вече фрази. Заплати ви се богато, за да пишете и прѣсѣлѣвате именно насъ, а пѣкъ излѣзва, че вий се родихте рѣшително недѣеспособни и още отъ самото начало се смѣхкате отъ поразителното общо прѣзрѣние, което испитахте тѣй изведѣжъ! Видѣхте ли поне, че нашитѣ свѣтъ вече не се хранѣ съ такива допотопни проповѣди и егѣ? Разбрахте ли, че съ такива пасквилы вече не може да се излѣзва прѣдъ-лицето на нашия български читателъ? Мочитѣ, ако щете, другъ вѣстникъ; но и той не ще е по-горенъ отъ този, защото, едно, трѣбва да имате правдата на своя страна и, друго, трѣбва да си испишите нѣкой писателъ уменъ, опитенъ и *убѣденъ* вашъ партизанитѣ, а такава хора вече не останѣхъ въ нашия лагерь! Даже и всички вий само искусственно убѣждение слагате за пустата тая парѣ. Това се чете въ всѣхитѣ редъ у насъ, па и ний ви познаваме *добръ* . . .

Както и да е, дано дочакаме да удовлетвори-мъ любопитството си, да видимъ и розбата на всичкото ви напѣжение.

— Пакъ за митинга. Тукашниятъ грѣцки в. „Одиссѣосъ“, види се, не получѣлъ тая година *сугенира* си, субидията си, та пакъ си обрѣнѣлъ колата. Именно, рѣшилъ се да каже истината, че въ града ни не е имало митингъ, върѣхъ разстрѣбено отъ в. „Пловдивъ“, „Врѣхъ“ и прѣ. по македонското дѣло. Но не е туй важно. Важното . . . не, криво рѣкоме — *срамното* е, че в. „Правда“ прѣпорѣчва на „Одиссѣосъ“ да бѣдѣлъ въ бѣдѣще *по-внимателенъ* и да не говорѣтъ за сѣществуващѣ дѣла като нещѣстествуващъ, като още и го кажи да прочетѣ въ минѣлия му брой съобщението по туй!

„Правда“ се е наръкѣлъ вѣстникѣтъ, а на лѣжата служи, безъ да мигалъ — Я кажѣ, бе „Правдо“: кажѣ точно станѣ този митингъ, колко свѣтъ бѣше се събралъ, на открито ли небе бѣше, на покрито ли бѣше, кои оратори говорѣхъ, кои се избрахъ за бюро, въ кой денъ, въ кой часъ бѣше? Зеръ, ний и цѣла Варна не видѣхме този чуденъ митингъ. — У-у, мрсно нѣщо е да лѣже човѣкъ публично! Самѣта „Правда“ публикува едно „*прошение*“ и — нащо, върватѣ, ний повече. Хичъ митингъ прѣсѣла ли прошение, хичъ митингъ подписа ли се съ 1350 подписа, хичъ прошение и митингъ сѣ-едно ли е? Срамъ, срамъ!

— Учителѣтъ отъ тукашната държавна мѣжсѣ гимназия, г-нъ Ив. Ивановъ, е уволненъ. Причинитѣ за уволненieto му точно не знаемъ. Казватъ, че билъ налѣветенъ, като нашъ стѣручникъ (както прѣтѣжление!), но, ако е туй истинската причина, азъкъ е за човѣка, че си има грижа за жена и дѣца! Впрочемъ, говорѣхъ още и за нѣкои нитриги на *държавния философъ*, голѣта глава на когото е доказателство за тѣмълитъ му знания . . . Нека си му е честита сполука! „Който вади ножъ, отъ ножъ умира“ — дума Евангелието. — Г-нъ Ив. Ивановъ не е написалъ *ни буква* въ вѣстника ни отъ тогавъ, отъ когато го заплахѣхъ отъ София, че ако пише, ще бѣже отчѣленъ. Това бѣше още въ Августъ 1892 година, до когато прѣзъ повече отъ година врѣме само за книжовния ни отѣлъ получаваше възнаграждение отъ 50 лева на мѣсецъ. Това е чистата истина, която единъ денъ трѣбваше да отбѣлжимъ въ вѣстника си по характеристиката на епохата.

— Вившиятъ прѣврасенъ тукъ държавенъ учителъ при държавната мѣжсѣ гимназия, живописецътъ г-нъ Антонъ Митовъ, единъ отъ достѣйнитѣ писатели и бившъ нашъ стѣручникъ въ прѣдното си врѣме до 93 год., е назначенъ на сѣщата си длѣжностъ, но — при Софийската гимназия. Той отишѣлъ на назначението си.

— Учителското дружество при народнитѣ училища тукъ е поискало да *повтори* прѣдставѣнето на комедията „Тѣстото Кокалѣ“, но, общинската зала „Сѣдинѣние“ била имъ отказана за тая комедия! Знаеме колко и кои прѣстенѣ сѣ пинали въ тая работица, ама — сѣ-едно. Заключението на всичко е, че „Тѣсто Кокалѣ“ е забранено въ нашия тукъ театър. А да се подвизавотъ въ сѣната зала разни пѣяници и „израило-американски“ трупи съ своитѣ писи, на нѣмси е позволено!

СВОБОДАТА НА ПЕЧАТА.

(Продължение)

Врѣща се пакъ разсѣлнитѣ и прѣдѣва, че онова свидѣтелство (на стопанина) било за тогава, а за сега *трѣбвало ново свидѣтелство*. Отговорѣтъ бѣше: „нѣма нужда“. Защото да послушаме прокурора, значе-ше, да отидемъ да чакаме благоволение-то на кметствующитѣ, за банистѣта на които ще сме длѣжани да се оплакваме на г. управителя, а тови послѣдний ще ги покани два пѣти може би въ продъл-жение на 3—4 мѣсеца и най-сетѣ ще

назначи чиновникъ за да испѣлне тѣзи длѣжностъ, вмѣсто кмета. Такъвъ е законѣтъ за градскитѣ общини. На отговора „нѣма нужда“ прокурорѣтъ се умѣла. Види се, не намѣри толкова смѣлостъ да въбуди прѣсѣлѣване, че стопанинитѣ редактира вѣстникъ, безъ да има такъвъ право. . . Излѣзе отговор-никѣтъ г. Чебай отъ затвора (подирѣ се и оправда) и слѣдующия брой (95-й) излѣзе подъ негова отговорностъ, като и това се съобщѣ въ прокурорския надворъ. Пакъ иде разсѣлнитѣ на прокурора и иска: заявлението на стопанина, че отговорностѣта се поемала отъ Чебай, се било оставило безъ послѣдствие, та трѣбвало *самъ Чебай да заявлѣ въ паркета, че отговаря*. Да, послушаме прокурора, трѣбваше да заяви Чебай, а тогавъ може да му иска ново свидѣтелство; освѣнъ туй, срокѣтъ за заявлението ще бѣже вече просроченъ и прокурорѣтъ ще добие право да прѣсѣлѣва и ииска наказанье, като за неспособване *въ прѣдвидения законенъ срокъ*. А да отиде за ново свидѣтелство, ще го забавятъ и, ето ви, вѣстникѣтъ не ще може да излѣзе или, ако излѣзе, ще се получаватъ обвинителни актове *върху стопанина* (като она за половиния, 94-й, брой за клѣвета срѣщу прокурора и сѣдинѣтъ!) И тѣй и иначе не идѣше, и ний отъ своя страна оставихме безъ послѣдствие исканieto на прокурора и не допустѣхъ на отговор-ника да заявява направо въ паркета. Такова нѣщо асѣ не можемъ да допустѣмъ, защото, ако отговорникѣтъ добие право да заявява *направо* въ прокурор-надворъ, ще се отвори възможностъ, цѣло отговорникѣтъ, надуманъ и подкупенъ, тѣмъ когато се печати името му въ печатницата, да подаде заявлението направо на прокурора, *безъ знанieto на редакци-ята*, че прѣстава да отговаря, и редак-цията ще бѣже изненадена, че се намѣри въ затруднително положение, при всичкитѣ свои условия съ отговорния си редакторъ. Какво и да е, и на туй г. прокуроръ се умѣла, като привѣнъ, въроятно, че и стопанинитѣ ни разбира баремъ колкото него закона за печата, че не отговорникѣтъ редакторъ, а *издательтъ*, стопанинитѣ, е *задълженъ да прави исканитѣ съобщения до прокурорския надворъ*. На недѣлята, въ недѣленъ денъ, 27-й Февруарий, сутрина единъ стражаръ вика стопанина ни въ П. полицѣ, участѣкъ.

Огиде, разбира се. Пристанѣтъ му съобщѣва писмо отъ сѣдѣ, че е подѣ сѣдѣ по печата и че до прѣдставление на гаранция се дава подѣ полицейски надзоръ. И туй хубаво: дава на другия денъ гаранция, а обвинителния актъ се получѣна на 7-й Марта.

Пращаме одного отъ служащитѣ си, г. П. Коруджиевъ, да се добие съ свидѣтелство отъ общината, че притѣжава всички условия, искани отъ закона за печата за редакторъ-отговорникъ. Денъ, два, петъ — нѣма свидѣтелство! „Допълнителни свидѣния“ сѣ се искали отъ окол. началникъ, гдѣто служилъ Коруджиевъ — казватъ. Огина послѣдний при началника, за да се справи, но и отъ него, както и отъ единъ служащъ въ общината, чува, че „Черно Морѣ“ *се било строго прѣсѣлѣвало по заповѣдъ и за туй не той, но който и да билъ отишѣлъ, не ще получѣлъ свидѣтелство отъ общината за отговорникъ!* Види се, размислили хитритѣ дипломати, че нѣма какво да се направи на кметствующитѣ за такава отказване, защото оплакванията ставатъ до управителя и нито глоба, нито нѣкакво наказание сѣществува въ закона за такива отказвания на кметовѣтъ, та по тоя редъ да спрѣтъ вѣстника ни! Минѣхъ се тѣй три недѣли и свидѣтелство нѣма, вече подѣ прѣдлогъ, че Коруджиевъ билъ исклученъ отъ служба по нѣкакво по-дѣвѣние въ прѣстѣпление! Разбира се, такива прѣдлови не струватъ нищо, защото *присѣда нѣма* и Коруджиевъ, слѣдователно, не е изгубилъ политически и граждански права. Стопанинитѣ ни най-сетѣ, на 8-й того, праща картичка на кмета, че, ако не издаде свидѣтелство, ще протестира и ще иска загуби, защото, щомъ нѣма отговорници, трѣбва да спрѣ вѣстникѣтъ (подирѣ който той харчи пари, има земания-давания и разни задѣлѣния, като негово занятие) и че кметѣтъ не ще може да оправдае такъвъ свое отказване, а Каса-та ще плаща загубитѣ на вѣстника. Какво стана слѣдъ туй? Нашитѣ служащѣ П. Коруджиевъ го нѣма! По-напрѣдъ ни казваше, че му прѣдложили служба въ околията, но от-

кавалъ. Слѣдъ изчезването му, събираме свѣдѣния, че му прѣдложили служба въ Двореца Евксиноградъ (пом. надвирателя), но той се още не приемалъ, докато най-сетѣ му се казало, че ако не приеме ще бъде интерниранъ. Приемъ и сега е на служба при Двореца! Коруджевъ, който не може да добие свѣдѣтелство за отговорникъ, защото не билъ честенъ човѣкъ, подвърнѣлъ въ прѣстапленіе, се настанява почти на сила на служба! Свѣдѣтелствата му, като бившии служещъ, и сега сж въ редакцията, получавалъ е пари и е билъ зачисленъ като служащъ въ редакцията, а сега, защото иска свѣдѣтелство за редакторска правоспособностъ, дава му се служба! Не би му се дала и тя, ако не бѣше обявилъ стопанинътъ ни, че ще протестира незаконното отказване на Кмета — да издида нужното свѣдѣтелство!

Ето, тъй правятъ „жората“, за да спяватъ вѣстника ни! И пакъ се вика съ цяло гърло, че свободата на печата била распасана и безгранична, та трѣвало още-още ограничения на злоупотребленията!

Нека помислимъ: гоненіето на печата отъ памти-вѣка е било брѣдъ о камѣкъ, защото, както казва Хюго, човѣческата мисль не може да се побѣди никога. И сега „крѣстоносниятъ“ походъ срѣщу „валото“ — печата — ще възбуди само повече общото отвръщаніе.

Частно нашия вѣстникъ, ако се плащатъ аккуратно абонаментитъ, за да располага съ нужната парична сила, никакви спънки не могатъ го уби. Административната е условна печатане и отговорници и въ Руссе и въ Шуменъ, гдѣто ще може макаръ по-скѣпо да издава вѣстника отъ тука, до като принудити тукашната община да заплати дължноститъ си. Освѣнъ туй, още отсега заявяваме, че ще издаваме вѣстника подъ отговорността на редактори, безъ общински свѣдѣтелства, като самъ стопанинътъ се оттегли и прѣдаде и издаването на отговорния редакторъ, а въ сѣдѣ ще доказваме редакторската му правоспособностъ по всички възможни пѣтища. Поне законътъ не заповѣдва, да си служимъ непрѣмѣнно съ общински удостоверения. Това съобщаваме за свѣдѣния и на пресуроръ, и на сѣдъ, и на общество, за прѣдстоящъ сѣдъ. Ще видимъ кой ще излѣзе на глава, съ закони въ рѣцѣ, до като на стѣпанина ни стои шапката на главата му. Обществото знае, какъвъ изборъ докаре тия лица въ общината ни и за туй ще считаме за гордостъ борбата си съ беззаконието имъ.

ПИШЪТЪ НИ ОТЪ:

ШУМЕНСКО
ОКР. УПРАВЛЕНИЕ.
ОТДѢЛЕНИЕ ФИНАНСОВО.
№ 4651
17-ий Мартъ 1894 год.
г. Шуменъ.

До Господина
Редактора на вѣст-
никъ „Черно Море“.
Въ гр. Варна.

Въ 96-ий брой на вѣстника Ви е помѣтено едно антрефиле, съ което се приписватъ на чиновникитъ въ подвѣдомственното ми финансово отдѣление пѣкни нерѣдковости и дѣйствиа, които влачатъ въ слѣда уланно присѣждане.

За възстановление истината моля да публикувате въ единъ отъ най-близкитъ броеве на вѣстника Ви слѣдующето:

Държавното пасѣние „Кабинюсъ“ е дадено подъ наемъ за 1893 година на Шуменския гражданинъ Юрданъ Кулакѣзовъ по заповѣдта на господина министра на Финанситъ отъ 9-ий Мартъ с. г. подъ № 10686, съ право, наемателътъ да се ползува отъ нашата само до 1-й Ноември, а отъ 1-ий сѣмий до 1-ий Януарий н. г. срокътъ му се продължи на основание едно заявление, подадено отъ сѣмий, и което бѣ внесено на разглеждане въ Постоянната Комиссия която съ постановление отъ 30-ий Юний подъ № 175, рѣши, да му се разрѣши да се ползува отъ нашата срѣщу навѣстно възнаграждение и за м. м. Ноември и Декември. Това постановление на постоянната комиссия е утвърдено съ прѣдписаніе на финансовото министерство отъ 28-ий Августъ подъ № 38910. Наемателя Кулакѣзовъ, съ друго едно заявление отъ 1-ий Ноември м. г. е, ме моли, да му разрѣши да остави добитѣ си да прѣзимува прѣвъ м. м. Ноември и Декември въ правителственитъ ахри „Кабинюсъ“. За разрѣшеніе на този въпросъ, съетохъ за необходимо и призовахъ въ постоянната комиссия г-на окр. инженеръ, и слѣдъ всестранното му обсъждане, присѣтвующитъ рѣшихъ, че могатъ да му се отстъпятъ два отъ ахритъ срѣщу извѣстно възнаграждение. Това рѣшеніе е утвърдено отъ господина министра на Финанситъ, съ телеграма отъ 10-п сѣмий подъ № 53614. За мѣсецъ Януарий, министерството е разрѣшило съ прѣдписаніе отъ 12-й Февруарий н. г. подъ № 7274.

Отъ казаното до туй се установява катъ по, че по отношение даването подъ наемъ зѣдѣния и пасѣнието на държавния чифликъ „Кабинюсъ“, чиновникитъ въ подвѣдомственното ми финансово отдѣление, рѣшително нищо не сж вършили по своя инициатива и че всичко е ставало по мое распоряжение и съ одобреніето на господина министра на Финанситъ.

Относително факта, че всичитъ зѣдѣния сж били дадени подъ распоряжѣнето на наемателя, — това е повече отъ елѣвна отъ автора на антрефилето. На наемателя се дадохъ само два отъ ахритъ, подлѣжащи на събаране — обстоителство, което лично провѣрихъ прѣвъ мѣсецъ Януарий н. г., а слугитъ му живѣха при пазачитъ на зѣдѣнията.

Н. Д. Шуменский Окр. Управитель:

Т. Кировъ.

Финансовъ Чиновникъ: (не се чете).

(В. Р.—Канимъ г. дописника си, да се обясни намъ по съдържанието на това писмо. Но, въ всѣхъ случаи, допускаме, че той ще е съобразилъ само контракта и фактитъ, безъ да знае вътрѣшнитъ распорѣдки.)

КНИЖНИНА.

НОВИ КНИГИ И СПИСАНИЯ.

Получени сж въ редакцията ни слѣднитъ нови книги и списания

1) Български Прѣгледъ, списание за наука, литература и общественъ животъ. Издава дружеството „Общи Трудъ“. Година I. Книжка VI. Февруари. София, печатница Вѣлковъ. Година цѣна 18 лева.

2) Българска Сбирка, списание за книжнина и общественни знания. Издава подъ редакцията на Стефана С. Бобчевъ и Михаила Ив. Маджаровъ. Година I. Книжка II. Пловдивъ. Цѣна на годишния абонаментъ 10 л.

3) Мисль, списание за наука, литература и критика. Редакторъ Д-ръ Кръстевъ. Година III, книжка XI. София. Цѣна за година 10 л.

4) Изворъ, иллюстрирано списание за ученици и ученички. Редактори: Ив. Ивановъ и Т. Ц. Трифоновъ. Година III. Книжка I. Руссе. Цѣна за година 6 л.

5) Педагогично, научно популярно списание за възпитатели и учители. Редакторъ Михаилъ Иончевъ. София. Година IV, книжка VI. VII. Година цѣна 10 л.

6) Исира, всѣмѣсецно научно-литературно и обществено списание. Редакторъ-издатель В. Юрдановъ. Година V. Книжка II. Шуменъ. Година цѣна 12 лева.

7) Учителъ, мѣсецно педагогическо обществено списание за учители и възпитатели. Уредникъ Хр. Д. Максимовъ. Пловдивъ. Година I. Книжка VI. Година цѣна абонаментъ 6 л.

8) Юридически прѣгледъ, издава подъ редакцията на Стефана С. Бобчевъ и Михаила Маджаровъ. Пловдивъ. Година II. Книжка IV. Цѣна за година 12 л.

9) Дѣнь, мѣсецно списание на български соц.-демократически съюзъ, подъ редакцията на: Я. Сакъзовъ, С. Мутафовъ и Е. Дабевъ. Година III. София. Година цѣна абонаментъ 10 л.

10) Нова Свѣтина или тълкуване тайнитъ явления въ природата. Редакторъ-издатель Д-ръ Мирковичъ. Сливенъ. Година III, книжка XI. Абонаментъ 5 л.

11) Юридическо Списание. Издаватъ Георги Згуревъ, А. Каблѣковъ и Д-ръ М. Ст. Шишмановъ. Година VI. Книжка I. София. Цѣна за година 10 л. (Слѣдва)

ЗЪБОЛѢКАРЪТЪ

Леонъ Розенбергъ

се завърнѣлъ отъ Бургавъ и вече приема въ града всѣмѣкви зѣбовадения, пломбирания, поставяне искусственни зѣби и прѣ. — въ сѣщия си домъ при Гръцката Митрополия.

При него се намѣрватъ за продажъ и разни специалитети и четки за зѣбомиене и запазване вѣнцитъ.

Варна, 21 Марта 1894 год.

ОТЪ СЪДЕБНИТЪ ПРИСТАВИ ПРИ ВАРНЕН. ОКР. СЪДЪ

ОБЯВЛЕНИЕ

№ 453

Подписаный, Г. Захариевъ, Съдебенъ Приставъ при Варненский Окр. Съдъ, на основание чл. чл. 1021, 1025, 1037, 1137, 1139, 1140 и 1144 отъ гражданското Съдпроизводство обявявамъ, че отъ послѣдното трикратно публикуване настоящето въ вѣстникъ „Черно Море“, ще почне публичната продажба и ще се продължава 31 день слѣдъ това ще има 5% въ 10 дневенъ срокъ, въ канцеларията си въ гр. Варна, ще продавамъ вто-

риятъ слѣдующитъ недвижими имоти, принадлежащи на покойния Ахмедъ Ефенди Зюмрюоглу и на сестра му Хетидже Шакирова отъ гр. Варна, а тѣ сж: 1) Едно лозе отъ 1 декаръ 45 ара, въ Варненскитъ лозя, въ мѣстността „Малка-Кокарджа“, между сѣсѣдитъ: Тютюнджю Хосеинъ Ефенди, Галаталъ Азизъ, полето къмъ града Варна и пѣтъ, оцѣнено за 150 лева; 2) Едно лозе въ сѣщитъ лозя, въ мѣстността „Сѣсъ-сѣмѣсъ“, състояще отъ 1 декаръ и петъ ара, между сѣсѣдитъ: Сакъзлъ Никола, Кундураджъ Манолъ, Хавра и пѣтъ, оцѣнена за 50 л; 3) Едно лозе въ сѣщитъ лозя, и въ сѣщитъ мѣстность, състояще отъ около единъ декаръ, между сѣсѣдитъ: Кара Шакиръ, Азаклъ Мустафа и Сакаоглу Хасанъ Ефенди, оцѣнена за 60 лева.

Тѣзи имуществъ ще се продаждъ съгласно акта № 960 отъ 16 Септември 1893 г. на роднинския Сѣтъ и оцѣдѣленіето № 877 отъ 28 сѣмий мѣсецъ на Варнен. Окр. Съдъ.

Надаванетоъ ще почне отъ оцѣнки тѣ показани по горѣ.

Интересующитъ се могатъ да видятъ книгата по продажбата всѣхъ прѣсѣтвенъ день и часъ въ канцеларията ми, въ гр. Варна, 24 Ф-рий, 1894 г.

Съд. Приставъ: Г. Захариевъ.
3—514—3

ОБЯВЛЕНИЕ

№ 1033

Подписаный, Пом. Съдеб. Приставъ при Варненский Окр. Съдъ на IV Провадийскій участѣкъ, на основание испѣл. листъ подъ № 912, издаденъ отъ Провадийскій Мировий Съдия на 7 Априлий 1893 година, въ полза на Янко С. Чучарковъ и Ст. Богдановъ, отъ гр. Провадия, повѣреници на Никола Таптаклъ, противъ Стоянъ Петковъ отъ с. Манастиръ за 829 лева, 75 ст. и разноска по изпълнението, съгласно чл. чл. 1004—1025 отъ Гражданското Съдпроизводство, съ настоящето си обявявамъ на почитаемота публика, че отъ послѣдното му трикратно обнародване въ вѣстникъ „Черно Море“ и до 31 день ще продавамъ на публиченъ търгъ въ канцеларията си въ гр. Провадия слѣдующето дължниково недвижимо имущество, находяще се въ селото Манастиръ (Провадийска околия), а именно:

Единъ дюгенъ съ двѣ отдѣления, построенъ отъ дървенъ материялъ и пѣръ, покривъ керемиденъ, пѣти сѣсѣди: Рѣка и отъ двѣтъ страни пѣтъ, оцѣненъ за 500 лева.

Продаваемий имотъ е свободенъ отъ залогъ.

Надаванетоъ ще почне отъ първо началната оцѣнка.

Желаящитъ Господа да купятъ горѣпомѣнаний имотъ, могатъ да се явятъ всѣхъ присѣтственъ день въ канцеларията ми въ гр. Провадия да наддаватъ и разглеждатъ книгата, относяща се по продажбата.

гр. Провадия, 9 Мартъ 1894 год.

П. Съд. Приставъ: А. Д. Печеняковъ.
3—505—2

ОБЯВЛЕНИЕ

№ 346

На основание изпълнителния листъ подъ № 1185, издаденъ отъ Козлуджанскій Мировий Съдия прѣвъ 1893 год. въ полза на Кириякъ Михайловъ, отъ Варна, противъ Янаки Панайотовъ за 104 лева и 55 ст., лихвитъ имъ отъ 21 Септември 1892 год. до изпълнението равнски 20 90 лева, обявявамъ, че отъ денъ на послѣдното трикратно публикуване настоящето въ „Черно Море“ до 31 день ще се произведе публична продажъ, съобразно чл. чл. 1021 и 1025 отъ Гражданското Съдпроизводство, на слѣдующитъ недвижими имоти: 1) Нива три уврати въ жемлицето на с. Куюджюкъ, въ мѣстността „отъ горѣ селото“, при сѣсѣди: Ганю Ивановъ, Велико Данаиловъ, Никола Желевъ, и пѣтъ, първоначално прицѣнена за 24 лева; 2) Нива осемъ уврати, сѣщо жемлицъ, мѣстность „Крумовски пѣтъ“, сѣсѣди: Кириалъ Петковъ, Нидѣлчо Вѣлковъ и пѣтъ

—68 л. 20 ст. 3) Нива три уврата сѣщо жемлице, мѣстность „Юрта“, сѣсѣди: Никола Желевъ, пѣтъ и чешма—24 лева; 4) Нива шестъ уврати сѣщо жемлице мѣстность „Варненски пѣтъ“, сѣсѣди: Михалъ Трангуловъ, Стою Георгиевъ, Димо Вѣлковъ и кория.

Продажбата ще се извърши въ канцеларията ми въ гр. Варна. Желаящитъ да ги купятъ нека се явятъ прѣвъ оцѣдѣвения по-горѣ срокъ.

15-й Февруарий 1894 г. гр. Варна.

П. Съд. Приставъ: К. К. Кутевъ.
3—507—3

ДУНАВСКО ПЕЧАТАРСКО ДРУЖЕСТВО.

Орѣхово, Ломъ, Видинъ, Свищовъ и Вратца.

Извѣстяваме, че книжарницитъ ни сж снабдени съ всѣмѣкви учебници и разни за прочитъ книги и др.—Сѣщо печатницитъ ни сж снабдени съ най-нови отборъ букви и приемаме за изработване всѣмѣкви печатарски порѣчки, като вѣстници, учебници, брошури, свадбени покани, годѣжни и визитъ картички и всички други регистри, книжа, каквито трѣбватъ за правителственитъ и частни учреждения. Имаме готови и доставяме всички канцеларски потребности за селско общ. Управления и всички други канцеларии, съ най утѣрени цѣни.

Утѣриваме всѣмѣкого, който пазарува отъ насъ, ще остане крайно доволенъ.

Продаваме на едро и дребно.

Съ почитание:

Томовъ Дамяновъ, и Сие.

5— —3

AVIS

Vu les nombreuses demandes, venant de la Bulgarie, de PIANOS de ma fabrication, déjà reconnus à Varna comme BIEN SUPERIEURS aux autres provenances, j'ai l'honneur d'informer le respectable public que, pour faciliter l'acquisition de mes instruments je me suis décidé à établir

Un dépôt

permanent à Varna, où mes pianos seront visibles et vendus par moi-même, AUX PRIX DE FABRIQUE, dont le premier envoi arrivera sous peu à Varna.

En attendant, M-r BENDA, mon Agent à VARNA, est chargé à donner toute explication désirable à ce sujet.

Meissen (Royaume de Saxe)
Le 6/18 Decembre 1893.

Ferd. Thürmer

Fabricant-propriétaire.

25—440—12

ВИЕНСКИ СТОЛОВЕ

отъ разни сортове пристигнахъ въ склада на Хр. Н. Войниковъ въ Варна.

Продажба съ утѣрени цѣни.

ВЪ КНИЖАРНИЦАТА НА ХР. Н. ВОЙНИКОВЪ

пристигнахъ разни видове ученически тетрадки съ портретитъ на Т. Царски Височества.—Продажба съ утѣрена цѣна.

АПТЕКАРСКИ ПРАКТИКАНТЪ съ 5 годишна практика търси мѣсто.

Споразумѣние до М. въ Хотелъ „София“, въ Варна.

4—508—4

Отговорникъ: П. Чебай.